

וילג / מדברים על דברים עדינים שכאלה...
 "בא תורו להסמיק, למלמל מגומגם. / הוא שותק, מתחמק מתשובה. / מאושרת, לזהטת מאש הגקם / היא בושרת, כולה להבה. / עם בחור שכמותך, כלחיות עם בריה / השופעת שינה וגמנום" / מה גותנים הספרים, מה גותנת קריאה, / אם סביבך רק תפיץ שעמום?"
 "נו, אם ככה עלינו לחזור, למהר. / ה' שמירה הסתיימה בחצות. / פשוט לא הבינו בזמן הדוהר, / כי היה... משעמם. האין זאת?" / היא מלאת-זעזוע, לזהטת פנים / מנסה דמעותיה לחנוק. / פרח מתחצף! / האיום בבנים! / הן חשתי בכך מרחוק!"
 "אם כך, אם ידעת — אני כה גורא / משעמם, מתחצף, מקנתר — / מדוע רצית כה לצאת לשמירה / ולטלי אמרת: "זה בוועז?" / יותר איאפשר עוד לסבול, לי הכיל / עתה — נתגלה גם סודה. / היופי בגד בה. החן לא הועיל / נשאר תחבולה יחידה... היא פורצת בבכי — תכסיס אחרון. / בדמעות תרכך את הלב / ואהה, זה הועיל! הבחור הגבון / מרוב פחד כמעט התעלף."
 "הוא מתחיל לשדל, לנחם עוד ועוד. / מתחרט, מנחם, מתנצל / וראה מה זה בת! ממטרי הדמעות / שוב צחוקה התגלגל מצטלצל: / "הוי שוטה רך-ללב, בטלני וחיוור. / על גיטים ורגשות מה חזע לי דבר! / אך כשבאה שעה להפגין כוחך / בניחום נערה — אי עתה מוחך?"
 "הוא הבין ולקרב נערך ומוכן: / הוא יראה לה סודות אישה-רוח! / חיש מהר התכופף, על פניה גחן / ו... הועילו קסי מי התפוח. / קטט. דממה. הרוח לוחשת. / חושך. ודמויות וקמות של רובים. / פה מחייך, רעות מתאוששת / ירח משקיף אל מול שני אוהבים!"
 פרט מעניין, שיכול להעיד על אופיה של שוע, הוא המכתב ששיגרה למערכת, בעקבות הדפסת שירה וזיכוינו בפרס הראשון. המערכת הירשתה לעצמה להכניס איאלו שניונים בשיר המקורי של שוע. שוע לא יכלה לסלוח זאת, כתבה למערכת:

"אנחנו באים מיד"
 וע ויצחק לא היו תברים. הם הכירו זה את זה הכרות שטחית, מפגישותיהם המשותפות באגודה. בטיוול למצדה היו שני הם בקבוצת המאסף של הבוגרים, שצעדה בסוף הטור. השאלה הראשונה שהתעוררה

הלווית שוע

הורי הנערה מובלים בידי קרובי משפחה, בהלווית בתם. רק ברגע האחרון הסכימו ששוע תצא לטיוול. מימין נראית שוע בין חברותיה, בשעת צעדת ארבעת הימים בשנה שנעברה. גופות החרושים, היתה השעה רבע לארבע. שוע ויצחק נרצחו בשלושת רבעי השעה הזו. אולם מאחר שאין להניח שהרצח בוצע כששאר המטיילים היו בקרבת מקום, בדרך מהמצדה או בדרך חזרה, מצטמצם זמן הרצח לחצי שעה בלבד. שוע ויצחק נרצחו בין שלוש ועשרה לבין עשרים דקות לארבע. בפרק זמן זה לא נמצאה בשטח שום קבוצת מטיילים אחרת, מחוץ למטיילי נוער לנוער. על המצדה נמצאו אמנם מטיילים רבים, אך איש מהם לא נמצא במורדות המערביים שלה. לפי הידיעות גם לא נמצאה אותה שעה במקום שום קבוצת עובדים או ללכת, אנחנו תיכף באים."
 אחת ממשתתפות הטיוול, תניכתו של יצחק, נזכרה אחר כך: "יצחק ביקש ממני להצטרף אליו למאסף. סירבתי ואמרת לי שאמא התרתה בי לא לפרוש בשום אופן משאר המטיילים."
 גם אחרי כל הסיפורים והעדויות השונות, נשארה נקודה זו סתומה. מדוע נשארו שוע ויצחק למרג' לות המצדה, ללא נשק, אחרי שמסרו את נשקם לאחרים?

אצל החוקרים היתה: מדוע נשארו יצחק ושוע במקום החנייה, לא המשיכו בדרך יחד עם חבריהם?
 תחילה היתה גירסה אחת להשאוותם. "ליצחק" העלו כמה מחבריו את ההשערה, "היתה יכלת ברגל". "אני חושב שהוא אמר שהוא רוצה לשים טאלק בגרב", נזכר אחד הבוגרים. תחילה נטו החוקרים לקבל גיר' סה זו, ביחוד לאור העובדה שאחת מנעלי השריון של יצחק נמצאה חלוצה לידו.
 אולם במחשבה שניה, לא התקבלה הש' ערה זו על הדעת. ראשית, קשה להניח שדחקא יצחק החסון, מכל משתתפי הטיוול, חש ברגלו אחרי הדרך הקצרה למדי של העליה והירידה מהמצדה. לא התקבל גם על הדעת שהוא נשאר כדי לאבק את רגלו בטאלק. אחרי ארוחת הצהריים היה מספיק זמן למנוחה לצורך זה.
 לא יתכן גם שיצחק היה חלוי-נעל בשעה שגרצח. נפילתו אחרי שנורה, מוכיחה כי הוא נורה בהיותו זקוף. גופת יצחק נמצאה במרחק של כחמישה מטרים מתמקום בו נורה. אילו היה חלוי נעל, היתה הנעל נשארת במקום בו נורה, ולא במקום בו שכב.
 האחרונים שראו את יצחק ושוע היו אר' בעת חברי המאסף של הטיוול, שנשארו במקום החנייה, דקות מספר אחרי שטור הטיוול זו לזרכו. טענתם היתה זהה: "כש' התחלנו ללכת, אמר לנו יצחק: תמשיכו

התעלף.
 "הוא מתחיל לשדל, לנחם עוד ועוד. / מתחרט, מנחם, מתנצל / וראה מה זה בת! ממטרי הדמעות / שוב צחוקה התגלגל מצטלצל: / "הוי שוטה רך-ללב, בטלני וחיוור. / על גיטים ורגשות מה חזע לי דבר! / אך כשבאה שעה להפגין כוחך / בניחום נערה — אי עתה מוחך?"
 "הוא הבין ולקרב נערך ומוכן: / הוא יראה לה סודות אישה-רוח! / חיש מהר התכופף, על פניה גחן / ו... הועילו קסי מי התפוח. / קטט. דממה. הרוח לוחשת. / חושך. ודמויות וקמות של רובים. / פה מחייך, רעות מתאוששת / ירח משקיף אל מול שני אוהבים!"
 פרט מעניין, שיכול להעיד על אופיה של שוע, הוא המכתב ששיגרה למערכת, בעקבות הדפסת שירה וזיכוינו בפרס הראשון. המערכת הירשתה לעצמה להכניס איאלו שניונים בשיר המקורי של שוע. שוע לא יכלה לסלוח זאת, כתבה למערכת:
 "ישבתי וכתבתי המשך לשיר, תיכיתי לתו' לתוצאות, קבלתי את העתון, קראתי את השיר ו... תסלחו לי, אבל דעתי על המערכת השתנתה מקצה אל קצה. אילו הייתם מתק' גים או משפרים משהו בשיר — הייתי מבניה ומודה לכם. אולם לצערי הרב, לא תיקנתם דבר, אלא — ובכבודכם במקומו מוגח — קילקלתם אותו לגמרי. יתכן ותטי' עני כו אני יהירה. אולי ובאמת, כשסיימתי את השיר, הרגשתי שיש לי על מה להתי' גאות. ולכן אינני רוצה שתהרסו את השיר. אם לא מצאתם אותו ראוי לדפוס, לא הייתם צריכים להדפיס אותו ולהעניק לי את הפרס. ומאחר שהענקתם לי את הפרס — על מה הענקתם אותו? על תרומי שלי או על תיקוני המערכת?"
 "ולסיים — עלי לתקן עוד שגיאה. אני בת שש-עשרה ולא בת שבע-עשרה, ונדמה לי שציינתי זאת במכתבי הראשון. האם כדי להוריד את הרמה יש להעלות את הגיל?"

הגורל היה נגד

לפני תום לימודיה בכיתה השמינית, יצאו הוריה של שוע בשליחות לבלגיה, לקחו אותה עמם. מבלגיה היתה שוע שולחת כתבות על הקיבוץ היהודי במקום. אחרי חצי שנה חזרה שוע כדי לעמוד בבחינות הבגרות בארץ, התייסיסה לצבא, כשהוריה נשארו עוד בחוץ-לארץ.
 תקופה זו, בה נאלצה לעבור את השלב הקשה של התאקלמות לחיי הצבא, חישה את שוע. היא עברה בהצלחה קורס מפקדות כיתות, היתה משמקית בקורס נהגות, צור' פה לקורס קצינות, הפכה לקצינה. מאחר שקיבלה ציון גבוה במיוחד במקצוע השיפוט הצבאי, מונתה שוע לקצינת-שיפוט-ח' במר' חב תליאביב.
 בצעדה האחרונה שנערכה ערב הפסח, הכשירה שוע לצעידה כמה קבוצות של בנות, פקדה בעצמה על קבוצת צועדות. ביום העצמאות היא היתה צריכה להשתתף בדרגתי-יצוג של טרן, בפמליה שתקבל את פני הגנאי. כששמעה על הטיוול למצדה, הביעה בבית מיד את רצונה להשתתף ב' טיוול זה. "שלוש פעמים היו לי הזדמנויות לטיוול למצדה, ואף פעם לא השתתפתי." טענה שוע בפני הוריה, "אני כמעט ואינני מכירה את הארץ."

הוריה לא התלהבו מהרעיון ששוע תצא לטיוול במצדה. "הגורל מדבר אליך", אמרה לה אמה, "אם לא יכולת לצאת לטיוילים ל'

הלווית יצחק

אמו של יצחק מתייפחת על קבר בנה. מימין נראה יצחק יחד עם חברותיו לאגודת נוער לנוער. אביו, טרב להאמין במשך שעות רבות כי אמנם יצחק נרצה, ולא ישוב עוד.
 אולם זאת היתה שאלה שניה במעלה בחשיבותה. השאלה העיק' רית, שעליה היו צריכים חוקרי' המשטרה להשיב, היתה: מי רצח את שוע ואיציק? כדי להשיב על שאלה זו, היו החוקרים, ששום עקבות לא נמצאו בידם, חייבים ללבן קודם כל את התשובות לשאלה: מי יכול היה לרצוח את השניים?
 קבוצת המטיילים עזבה את מ' קום החנייה שרגלי המצדה בשעה שלוש אחרי הצהריים. כשנמצאו

